



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ**

**Buchner, August**

**Cliviæ, [1668]**

XV. In fun. Iohannis Ernesti Reichelmi, Hallens. Sax I. V. Studiosi.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

tum Patris Amplissimi, quamquam absentis, tum fratrum Affiniumque nomine, quos astare squalentes lacrimis cernitis, gratias ago, quod has exequias tam comiter, atque prolixè prosequi voluistis. Multum illi ex hoc officii genere levamenti ceperunt doloris sui acerbissimi: quo circa vicissim enixè dabunt operam, ut ea officia studiaque vobis exhibeant, quæ serviant vestris commodis, & vobis cum primis grata jucundaque accidant.

## ORATIO XV.

## IN FUNERE

JOHANNIS ERNESTI REI-  
CHELMI, HALLENS. SAX.  
J. U. STUDIO SI.

RECTOR MAGNIFICE,

*Admodum Reverendi, Amplissimi, Excellentissimi, Cla-  
rissimi ac Prudentissimi Viri, &c.*

CUM lubrica vitæ humanæ, & illos dubios atque anticipites æstus ac turbines, quibus assiduè agitantur mortalium res & nunc imprimisvolvuntur, recogito, videor mihi optimo jure JOHANNEM ERNESTUM REICHELMIUM, quem modò humavimus, juvenem præstantissimum, verè beatum possum pronunciare. Nam quot dolorum, quot ægritudinum ac ærumnarum fecisse compendium existimandus est, cum nudius quivus, adolescens adhuc nondum 20. annum egressus, rebus humanis exime-

X. 5

retur?

retur? Enimverò hæc vita nostra ecquid aliud est, quàm pelagus quoddã vastum ac multis infame naufragiis, ubi non modò vehementissimæ tempestates ferment assidue, & inter se depræliantur veluti, sed & innumerabiles syrtes ac brevia, cœciqve scopuli timendi sunt, ut non tantùm ex hieme servari navem, sed ipsam adeò tranquillitatem,

*Subdola cùm ridet placidi pellacia ponti,*

cavere satis, multò difficillimum sit. Quapropter, si qui qui susceptæ navigationis cursum brevi potuerunt absolvere, nec diu jactati alto sunt, & cum laboribus, quos negotiantes in mari experiri oportet, luctati fuerunt, felices deprædicamus, redeuntes domum summâ cum gratulatione excipere solemus; quidni & illis id fieri par est, qui non diu morati in vitâ, & adolescentes statim, aut juvenes, eâ defungi poterunt? Quod adeò eximium nonnullis visum est, ut non nisi quos Dii ament præcipuè, contingere posse arbitrati sint.

Ὅν οἱ Θεοὶ φιλεῖσιν ἀποθνήσκει νέος,

Menander dixit. Quod in Bacchidibus Latinus Comicus ita vertit, *Quem dii diligunt, adolescens moritur.* Nihil quidem earum rerum REICHELMIO nostro deerat, quibus præcipuè felicitas hominum censeri solet. Erat primario loco inter suos natus, florebat affinitatibus amplissimis, & iis præterea ingenii animiq; dotibus præstabat, unde non nisi egregia quæq; & singularia sibi polliceri posset. Sed quod familiæ ac generis decus, quæ dignitas officiorum ac splendor comparari cum eâ gloriâ, cum eâ felicitate potest, quâ nunc in omne ævum potitus gaudet? Equidem quòd à charissimis suis distractus, nullam, opinor, ægritudinem afferre

ferre potest, qui conjunctus cum Deo, qui cum purissimis illis spiritibus æternam vitam agat. Et quanti divitias, maximasque quantumlibet opes æstimet, qui tot sceptræ & fasces, tot potentissima regna longè infra se posita videat? Quæ cum recenseo mecum atque cum animo reputo, videor mihi ipsum REICHELMIUM nostrum, sed longè augustiore formâ, quàm antea fuit, humanaque majore altantem videre, & in hunc modum audire loquentem: Non est, parentes dulcissimi, quòd mea causa lugeatis: nec enim voluntati Dei refragari fas est, & nihil omninò mali passus sum. Quin longè majoribus bonis affectus lætor, quam quæ concipere satis vestrum quispiam ac intelligere prorsus potest. Non ita subtractus vobis sum, ut in perpetuum careatis: erit tempus, cum reddar vobis iterum, imò cum vos mihi reddemini. An major cogitari potest felicitas, quàm Deo uniri? An unquam cum quoquam agatur melius, quàm qui longissimè exemptus terris est, ubi plerique aut infelices ipsi sunt, aut faciunt tales? nemo securus certè, nemo quietus satis unquam? Inde cum nunc discesserim, & vosmetipsi cupiatis educi, quid deplorabitis, quælo, me præcessisse, quò sequi quamprimùm & pervenire unicè semper exoptatis? Velis nolis, Pater, me lugere non potes. Hæc in præsentia. Amplissime Vir, videtur mihi filius tuus ad te verba facere, quæ quò attentius consideraveris, eò plus certè solatii ac levamenti inde tibi decerpes. Et est profectò ea tua pietas, ut nunquam non Deo parendum esse existimes; ea sapientia, ut constanter ferenda putes, quæ non possunt mutari.

*Durum, sed levius fit patientiâ.*

*Quicquid corrigere est nefas.*

Quod

Quod restat vobis, Rector MAGNIFICE, cæterique omnium ordinum lectissim. & honoratissimi Viri nomine, singulares ago & habeo gratias, quòd has desideratissimi filii exequias tam frequenti comitatu prosequi voluistis. Nam cum non parùm solatii ex istac vestra humanitate præceperit, facile videt, quando officio vobis obstrictus & alligatus sit. Quo circa id sedulò contendet ac laborabit, ut, quoad poterit fieri vestris commodis ac utilitatibus semper studeat atque inseruiat.

## ORATIO XVI.

## IN PVNERE

ANTONII FABRICII, STE-  
TINENS. POMERAN. J. U.  
STUDIOSI.

RECTOR MAGNIFICE,

*Patres Academici Reverendi admodùm, Amplissimi Clarissimiq; Consules ac Senatores prudentissimi, & tu Juventus nobilissima atq; lectissima.*

Ita comparatum fermè nobilcum est, ponimus longè nostras spes, & dispensamus futura, & cum mortales nati simus, hoc est, in singulas horas finiendi, ejus tamen vix unquam satis reminiscamur. Præcipuè cum firmi valentesq; sumus, & quod poëta ait, lateri pedibusq; bene est. Cum certè tam longè à fine nostro omnis cogitatio abest, quàm cætera nostra extra timorem mortis posita videntur. Equidem cum ante hos paucos dies ANTONII FABRICII, Præstantissimi Juvenis, quem modò humavimus, intuerer florè,  
& quæ